

ODSUROWIEĆ (2) *vb pf*

odsurowieć (1), **odsorowieć** (1); odsurowieć *BielKron*; odsorowieć *Oczko*.

Pierwsze i ostatnie o jasne, drugie w odsorowieć pochylone.

fut 3 g odsórowieje (1). ◇ praet 3 sg f odsurowiała (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

1. *Zacząć źle trawić (o żołądku) (1)* : Przeto takowého picia/ vzywác fye godzi/ [...] kiedy żołądek odśórowieie *Oczko* 22v.

2. *Rozjatrzyć się; przen (1)* :

Fraza: »rana odsurowiała« = spór się odnowił (1): Niepomogło to wrocenie Krolowi y dobrodziefthwo náfze/ odnowił woynę/ náfze dzierzawy powiádał należeć ku Polfce/ áczkolwiek nas pothym dwá Krolowie (Czełki y Węgierłki) zgodzili/ wízákże ráná záfię odśurowiáła. *BielKron* 231v.

Formacje współrdzenne cf SUROWIĆ.

LWil